

Onbeschaamd bidden?

"En het gebeurde, toen Hij op een bepaalde plaats in gebed was, dat één van Zijn discipelen, toen Hij ophield, tot Hem zei: Heer, leer ons bidden ... En Hij zei tot hen: Wie van u zal een vriend hebben die te middernacht bij hem komt en tot hem zegt: Vriend, leen mij drie broden, aangezien een vriend van mij op reis bij mij is aangekomen en ik niets heb om hem voor te zetten; en hij zou van binnen uit antwoorden en zeggen: Val mij niet lastig, de deur is al gesloten en mijn kinderen zijn met mij naar bed, ik kan niet opstaan om het je te geven? Ik zeg u, al zou hij niet opstaan en hem geven omdat hij zijn vriend is, toch zal hij om zijn onbeschaamdheid overeind komen en hem geven zoveel hij nodig heeft. En Ik zeg u: Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en u zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden" (Lukas 11:1,5-10).

Er is een groot verschil tussen die twee huizen. In het ene huis is rust, veiligheid, orde, gezag, voedsel. Het is afgesloten van de wereld, er is gulheid en vriendschap. In het andere huis is de man, hoewel het middernacht is, nog niet naar bed en als er een vriend komt heeft hij niets om hem voor te zetten. Wat een armoede. Gelukkig voor die man, dat hij twee vrienden heeft: een vriend die bij hem aanklopt, en een vriend bij wie hij kan aankloppen.

Op reis. Waarheen?

Er is iemand op reis, onderweg - waarheen? Hij is vermoeid en heeft honger! Maar gelukkig, er is iemand die voor die reiziger een hulp wil zijn, die zich zijn vriend noemt. Maar ... die man heeft *niets* waarmee hij de honger van zijn vriend kan stillen. Dat is erg. Wie is die persoon die bij u, bij jou, aanklopt? Die als "in de nacht" leeft, die zich koud en leeg voelt en bij ons om hulp komt? Die (geestelijk) voedsel en rust zoekt? Ga het in gedachten eens na! Wie kan dat zijn? Een collega op het werk misschien? Die al meer dan eens van zijn moeiten verteld heeft? Maar hebben wij wel gemerkt dat hij om hulp aanklopte? Dat het voor hem nacht was? Dat hij honger heeft? Of is het een buurvrouw? Of de gezinszorg, die wel komt helpen bij het gewone werk, maar zelf geestelijk zo'n honger heeft. Of een vriend op school, een klasgenote, die al vaker iets heeft verteld over thuis, dat geen "thuis" is ... en die de ware Liefde zo mist?

Kunnen wij helpen?

Die klopt, zal opengedaan worden. Ja, bij de Heere wel; maar bij ons? Horen we het kloppen wel? zien wij ze als schapen die een herder, dé Herder, nodig hebben? En dan komt het moment dat wij erkennen moeten dat wij ze niet helpen kunnen! Velen proberen wel te helpen. Er zijn sociale hulpposten genoeg. Psychiaters volop. Maar die willen het met hun kennis doen; die plakken meestal alleen maar pleisters op de wonden, en sturen de hulpzoekenden "het bos" in. Gelukkig zijn er ook christen-psychiaters. Maar ik zelf? Wat heb ik voor hen die honger hebben? Ja, dan is er het gebed. wat een geluk, dat er de voorbede mag zijn. Dat wij voor hen naar de Grote Heelmeester mogen gaan. Maar daarmee is het niet klaar, want ... zijn zij nu al geholpen? Hebben ze al rust en vrede? Nee? Nog niet? Hoe zou dat komen?

Onbeschaamd kloppen

Ja, daar gaat het eigenlijk over in dit verhaal. Omdat wij zijn opgehouden met voor hen te bidden. Ze verder vergeten zijn. Maar wij moeten, zegt de Heer, blijven kloppen, blijven bidden; want de Heere hoort het wel, maar Hij verhoort op Zijn tijd. De man die klopt krijgt zelfs een hard antwoord: "Val mij niet lastig, ik kan niet opstaan..." Is God zo? Toch zegt de Heer Jezus dat het zo in onze oren kan klinken. Het lijkt dan net of God niet hoort; zelfs dat het een te harde, onmogelijke zaak is waarvoor wij bidden. Maar pas op: het is maar schijn. God stelt ons op de proef of wij het wel werkelijk menen, of het wel een hartezaak is, die ons zwaar ligt en het werkelijk een nood voor ons is.

"Toch doorgaan"

Onbeschaamd kloppen. Omdat hij zo onbeschaamd klopt en vraagt, daarom, zegt de Heere, wordt hij verhoord! De weduwe uit Lukas 18 is ons ook ten voorbeeld. Onbeschaamd bleef ze aanhouden met smeken, en dat werd de reden waardoor ze verhoring ontving! Nu wordt het wel heel ernstig. Voor hoevelen hebben wij al gebeden, voor wie wij nu al lang niet meer bidden? Toch hebben ze het nog steeds net zo hard nodig. Maar God verhoorde ons gebed niet; en toen zijn wij er maar mee opgehouden! Maar God wacht op ons! Dan klinkt het: "U hebt niet, omdat u niet bidt" (Jak. 4:2). "U bidt en ontvangt niet, omdat u verkeerd bidt". Omdat u niet *onbeschaamd* bidt, omdat het u geen echte nood is! Daarom wordt hij of zij niet bekeerd, of groeit niet in het geloof...! Wij zullen tot belijdenis moeten komen, dat wij niet ernstig genoeg bidden. Dat wij wel zeggen: "Heer, leer ons bidden!", maar er maar mee ophouden omdat alle leren moeite kost.

God geeft

Is het ook geen belijdenis, als die man moet erkennen: "Een vriend is bij mij aangekomen, en ik heb *niets* ...". Ik ben zo leeg van binnen! Mijn geestelijk leven is zo arm. Mijn hart is niet zo vol, dat mijn mond er van overloopt. Zeker mogen wij naar God gaan om brood voor de ander. Maar God geeft het niet aan die ander. Hij geeft het aan ons. Hij wil het ons lenen! En wij mogen het doorgeven, zoals de discipelen het brood bij de "wonderbare spijziging" mochten doorgeven. Zoals Hij ons de talenten leent, zo mogen wij met Zijn Boodschap anderen voeden. Drie broden. Het getal drie spreekt in de Bijbel van de kracht van God in dood en opstanding. Ja, dat mogen wij doorgeven, dat is onze boodschap van redding in de nacht van deze wereld.

Het andere gezin

Die andere vriend, die had het wel! Maar dat was ook een heel ander gezin. Allereerst zag die vader in dat gezin heel goed dat het nacht was, middernacht. Ziet elke vader (en moeder) dit? Dat hun kinderen in de nacht van deze wereld leven? En dat de kinderen thuis rust zoeken en veiligheid?

"Zij zijn met mij naar bed". Wat een band van rust en gemeenschap is er in dat gezin. Ja, hoe krijgen we dat in ons huis? Door de deur voor de wereld te sluiten. "Nee, dat kan niet", zegt men misschien, "dan groeien de kinderen op in een ghetto; dan worden ze wereldvreemd". Maar het is precies andersom. Wie de wereld in huis haalt, en de muziek van de wereld (óók van de christelijke wereld!) heeft er geen besef van welke krachten hij in huis toelaat. En juist die afzondering is wat de Schrift overal leert als een vast beginsel. Dat geeft veiligheid. En dat geeft ook de geestelijke kracht om hen die buiten zijn te kunnen helpen. Dan hebben wij voedsel in huis voor hen die honger hebben.

Lot en Abraham

Lot is het voorbeeld voor hen die de afzondering opgeven. Hij slaat eerst zijn tenten op tot aan Sodom. Daarna woont hij in Sodom en vervolgens zit hij in de poort, in de 'gemeenteraad'. Tenslotte wil hij zijn medeburgers een betere moraal bijbrengen (Gen. 19:7,8). Maar zijn schoonzonen lachen hem uit als hij hen wil waarschuwen voor het komende oordeel en zijn einde is verschrikkelijk, hoewel hij toch "een rechtvaardige ziel" was.

Abraham heeft de weg van God gekozen. Hij heeft de kracht om "met zijn huis" Lot te bevrijden, als die door "de wereld is meegesleurd" (Genesis 14). Aan Abraham kan God Zijn plannen medelen (18:19): "Want Ik heb hem gekend, opdat hij zijn kinderen en zijn huis na hem zou bevelen, en zij de weg des Heeren houden om te doen gerechtigheid en gericht". En Abraham kan dan ook heel dringend, zeg maar onbeschaamd, voor Sodom en Lot bidden, in de afzondering op een berg, dicht bij God.

Bij God ontvangen

Als God ons dan rijk gemaakt heeft en geschikt om van Zijn rijkdom uit te delen en wij treffen inderdaad een hongerige aan, die behoefte aan het echte 'Brood' heeft, dan zullen wij toch eerst weer zelf als een arme naar onze rijke 'Vriend' gaan om drie broden te lenen! Want het blijft toch altijd zo, dat wij van onszelf niets hebben, maar mogen uitdelen wat wij dagelijks 'vers' van Hem ontvangen. God geve dat Hij ons kan gebruiken als uitdelers van de "veelvoudige genade van God" en dat wij daarbij volhardende bidders mogen zijn.

K. Rouw